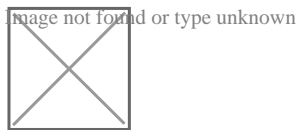

Η Εκκλησία: Εργαστήριο ανθρωπιάς! Μαθήματα ζωής από τον Μητροπολίτη Φιλίππων κ. Στέφανο (Αθανάσιος Στογιαννίδης, Επίκουρος Καθηγητής Σχολικής Παιδαγωγικής και Διδακτικής Μεθοδολογίας του Μαθήματος των Θρησκευτικών - Τμήμα Θεολογίας ΑΠΘ)

[/ Πεμπτούσια](#)

Υπάρχουν μερικά πράγματα που είναι πολύ οικεία στους περισσότερους. Η σημασία τους όμως συχνά διαφεύγει της προσοχής μας· και έτσι αυτά υποτάσσονται στη ρουτίνα· μετατρέπονται σε αντικείμενα της καθημερινότητας, πράγματα τετριμμένα, χωρίς νόημα. Διερωτηθήκαμε ποτέ, για ποιον λόγο συμμετέχουμε – όσοι συμμετέχουμε – σε μία θεία Λειτουργία, σ' έναν Εσπερινό, σε ό,τι εν πάσει περιπτώσει ονομάζουμε «Ορθόδοξη θεία Λατρεία»; Είναι κάτι που μας βγαίνει έτσι αυθόρμητα από συνήθεια, γιατί έτσι μάθαμε από τους γονείς μας; Μήπως, συμπληρώνει αρμονικά το κοινωνικό μας προφίλ; Θέλουμε να τα΄χουμε καλά με τον Θεό προσφέροντας ως αντίτιμο λίγο χρόνο απ' την ξεκούραση της Κυριακής; Φοβόμαστε μήπως ο Θεός – αν φυσικά πιστεύουμε στον Θεό – θα θυμώσει μαζί μας, όταν εμείς δεν του προσφέρουμε τη δέουσα προσοχή; Τι ακριβώς αναζητούμε, τι είναι αυτό που πραγματικά μας απασχολεί, κάθε φορά που περνούμε το κατώφλι ενός ιερού ναού;

Απάντηση στο παραπάνω ερώτημα έδωσε προσφάτως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου, κ. Στέφανος. Κηρύσσοντας τον θείο λόγο στην πρώτη του θεία Λειτουργία ως ενθρονισμένος επίσκοπος της τοπικής μας Εκκλησίας (Κυριακή 19.11.2017), παρουσίασε τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά μιας **Θεολογίας της Συνάντησης**. Τα όσα επεσήμανε, θα προσπαθήσω να συνοψίσω στα παρακάτω πέντε σημεία:

1. Ο λόγος για τον οποίον ερχόμαστε στην Εκκλησία είναι κατεξοχήν η αναζήτηση μιας συνάντησης. Επιθυμούμε να συναντηθούμε με τον άλλον, αλλά με κάποιον τρόπο που υπερβαίνει την καθημερινότητα. Συναντούμε τον άλλον με τις δυσκολίες του, αλλά και εν μέσω των δικών μας προβλημάτων· τον συναντούμε, και μπολιάζουμε τη συνάντηση αυτή μέσα στο Σώμα και στο Αίμα του Χριστού, στη θεία Κοινωνία. Και έτσι, το συναπάντημα αυτό αποκτά προοπτική συνύπαρξης. Και ό,τι συνυπάρχει με τον άλλον εν αγάπη, είναι ζωή! Θάνατος είναι η διάλυση, η αποξένωση, η αλλοτρίωση, η απομόνωση, και τελικά η άρνηση του άλλου.

2. Μάς καλεί κοντά της η Εκκλησία, όχι για να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι. Δεν είναι ένα ίδρυμα ηθικοπλαστικό, ούτε και μία ομάδα από τέλειους και αλάνθαστους ανθρώπους. **Ερχόμαστε στην Εκκλησία για να γίνουμε πιο ανθρώπινοι**, για να διαρρήξουμε τους όποιους δεσμούς μας με κάθε τι που στέκει εμπόδιο για τη συνάντηση και την επικοινωνία μας με τον άλλον. Και γινόμαστε πιο ανθρώπινοι, όσο περισσότερο συναντούμε τον Χριστό στο πρόσωπο του άλλου.

3. Δυστυχώς, η κοινωνία μας δεν είναι αγγελικά πλασμένη. Στην πορεία αυτή υπέρβασης του εγωισμού, πολλές φορές ο άνθρωπος χάνει τη μάχη. Ακυρώνει κάθε τι που τον φέρνει σε συνάντηση με τον άλλο. Και ο άνθρωπος οδηγείται στα κελιά των φυλακών. Μήπως, η ευθύνη για όσους οδηγήθηκαν εκεί, εντοπίζεται στο γεγονός, πως όλοι όσοι αποκαλούνται Χριστιανοί δεν άνοιξαν απλόχερα την καρδιά τους σ' αυτούς τους ανθρώπους; **Μήπως τελικά όσοι υποτίθεται ότι βιώνουν τη συνάντηση μέσα στην Εκκλησία, είναι περιχαρακωμένοι στον ίδιο τους τον εαυτό;**

4. Ο άλλος είναι ο παράδεισός μας, επειδή εικονίζει τον Χριστό. Και επειδή εικονίζει τον Χριστό, είναι οπωσδήποτε ο παράδεισός μας. Ήρθαμε στην Εκκλησία για να συναντήσουμε τον άλλον. **Καθώς φεύγουμε, ο καθένας μας ας δεχθεί και ας κουβαλήσει μέσα στην καρδιά του αυτόν τον άλλο. Μετά το «Δι' ευχών» κανείς να μην φύγει άγευστος αυτής της εν Χριστώ εμπειρίας.** Κανείς να μην επιστρέψει στο σπίτι του μονάχος. Ας κουβαλήσει στους ώμους του τον άλλον, και ας τον φιλοξενήσει στα ενδότερα της καρδιάς τους. Ας του αφήσει χώρο να περάσει εκείνος πρώτα· ας μιλήσει εκείνος πρώτα· ας φανεί εκείνος πρώτα σπουδαιότερος και ανώτερος· ας κάνουμε το παν για να του δώσουμε το χέρι· έκφραση αδελφοσύνης, αλληλεγγύης και αγάπης, που δεν ξεφτίζει στα δύσκολα, αλλά παραμένει ακλόνητη, γιατί είναι προϊόν μιας «άλλης» συνάντησης.

5. Η συνάντηση εντός της Εκκλησίας είναι άλλης τάξεως. Δεν είναι εθιμοτυπική. Έχει όλη τη δύναμη να συντρίψει οτιδήποτε βάλλει εναντίον της ενότητας μεταξύ των ανθρώπων. Η λατρευτική ζωή της Εκκλησίας, και κυρίως η θεία Λειτουργία, συνιστά το κατεξοχήν μυστήριο της ενότητας των ανθρώπων. Γι' αυτό και γίνεται λόγος για σωτηρία. Η σωτηρία συνδέεται με το επίθετο «σώος» δηλ. ολόκληρος. Μέσα στην Εκκλησία διατηρείται ο άνθρωπος ολόκληρος. Και ο άνθρωπος είναι πλήρης όχι ζώντας εγωκεντρικά και φίλαυτα συσπειρωμένος. **Ο άνθρωπος διασώζει την πληρότητά του ως συνάνθρωπος!** Αυτό κομίζει ως μήνυμα και αυτό γεύεται ως εμπειρία ζωής εν Χριστώ η Ορθόδοξη Εκκλησία. **Η Εκκλησία είναι ένα εργαστήριο ανθρωπιάς·** είναι τόπος και χρόνος όπου ο άνθρωπος μπορεί να βρει τον εαυτό του, συναντώντας τον άλλον· και συναντά τον άλλον, βρίσκοντας με ειλικρίνεια και αυτογνωσία τον εαυτό του.

Με λόγο νηφάλιο, μεστό νοήματος, προσγειωμένο στην καθημερινότητά μας, και συνάμα εμφορούμενο από λογισύνη που δεν αντιμάχεται την απλότητα, ο νέος Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου, κ. Στέφανος, έδωσε σε όλους μας, μαθήματα ζωής! Μαθήματα που πηγάζουν από το περίσσειμα της καρδιάς του. Η πατρική του αγάπη δεν μπορεί παρά να αποτελεί πηγή έμπνευσης και παρηγοριάς για τον καθένα μας. Ο Θεός στάθηκε γενναιόδωρος στην πόλη μας. Ας είμαστε ευγνώμονες!